

Entangled phrases

ALMA SÖDERBERG

Betoverend spel van klank en beweging

Pieter T'Jonck
Gezien op 08 november 2019
Beursschouwburg Brussel

Toeschouwers vragen zich vaak af wat er 'achter' een dansvoorstelling zit, wat ze voorstelt. Dat is even vaak, zeker in het oeuvre van Alma Söderberg, de verkeerde vraag. Dans stelt daar niets anders voor dan zichzelf: een *flow* van ritme en beweging die op zich om aandacht vraagt door haar precisie en energie, als een verhevigde vorm van de manier waarop mensen met hun lichaam opgaan. Daar voegt Alma Söderberg vaak haar stem aan toe. Bijzonder aan 'Entangled phrases' is wel dat Söderberg dit keer niet solo gaat maar een groepswerk voor drie danseressen creëerde.

11 NOVEMBER 2019

Geen eenvoudiger scènebeeld dan dat van 'Entangled phrases'. Drie stoeltjes links en drie rechts van het podium, en achterin een groot laken dat over een gespannen koord hangt. Vermits het programma drie performers aankondigt vermoedt je meteen dat de voorstelling een oversteek van de ene naar de andere kant van het podium , van de ene rij stoeltjes naar de andere zal zijn, met een tussenspel in het midden. Zo verloopt de voorstelling ook precies. Het gaat hier dus niet om 'verrassingen', enkel om de beweging, de stem en de muziek.

Toch opent de voorstelling op een verrassende manier. De drie performers - naast Söderberg zelf Anja Müller en Angela Peris Alcantud- houden eerst een kleine inleiding. Het zijn vrouwen met een heel verschillende verschijning: groot en klein, donker van haar en blond, zwaar of lichtgebouwd. Toch, zo delen ze mee, raakten hun levens meer en meer verknoopt, 'entangled', bij het maken van deze voorstelling, tot op het punt dat ze tegelijk hun maandstonden hadden. Zo suggereren ze dat wat je hier zal zien gaat over een verstandhouding die voorbij taal gaat, die het moet hebben van aanvoelen en fysieke afstemming.

Dat blijkt meteen als de drie gaan zitten op de drie stoeltjes rechts van het podium. In canon herhalen ze steeds dezelfde woorden : 'the sound that needs

that time to be / the song that passes through that cave / the movement that falls in-between'. Ondertussen halen ze beurtelings met de ene en de andere arm uit, alsof ze een touw binnenhalen. Ze interpreteren dat gebaar allen net een beetje verschillend: Peris Alcantud maakt meer cirkelende bewegingen , Müller beweegt heel strak, Söderberg voert het gebaar vloeiend en zacht uit.

Een verstandhouding die voorbij de taal gaat

Als vanzelf vloeit dat ene gebaar over in een volgend als ze vooroverbuigen en terug recht komen. Daarna gaan hun handen van links naar rechts in golfjes of laten ze die fladderen boven hun hoofd. De canon van stemmen rolt ondertussen verder met nieuwe zinnen. Het lijkt niet echt de bedoeling dat je de tekst echt kan volgen, het gaat meer om de klankkleur die pakweg een rollende 'r' toevoegt aan de beweging. Op de duur komen de benen van de drie vrouwen los van de grond, en zweven ze in wankel evenwicht op hun zitvlak.

Het blijft maar gaan: je kijkt je ogen uit hoe die drie vrouwen op geen enkel ogenblik de draad verliezen in de snelle opeenvolging van bewegingen die nu eens unisono, dan weer in canon verlopen. Tot Anja Müller opstaat en naar het midden van het podium loopt. Als de anderen haar volgen krijg je een kleine mime-vertoning voor een solist en twee koorleden, met soms koddige gebaren en alweer veel stemmenwerk. Ondertussen gaat er licht branden achter het doek in de achtergrond.

Dit spel komt abrupt tot stilstand. De drie vrouwen staan naast elkaar, en zetten nu een nieuwe zang in terwijl ze achteruit stappen. Op dat moment neemt elektronische muziek -een compositie van Hendrik Willekens- het over van de stemmen. Söderberg neemt nu het voortouw in een hoekige solodans, een soort eigenzinnige versie van breakdance, die uiteindelijk weer oplost in een canon van bewegingen. Het eindigt -zoals te verwachten en te voorzien was- met een slotdans op de stoeltjes links van het podium. Daarmee is de cirkel rond.

Een uur lang hebben deze drie vrouwen je betoverd met niets meer dan het samenspel van bewegingen, stemmen, klanken en licht. Meer is het niet. Maar het is een krachtig beeld voor een intense verstandhouding tussen mensen. Dat is op zich mooi.